

41

Εἰς ἕναν ἄμουσον, ὁποῦ ἐλόγιαζε νὰ ψάλλει εὐμορφα

Ἀσμάτιον ἑνδεκασύλλαβον

Ὡ μελωδία φωνῆς· ὦ πῶς βαβίζει
ὁ λάρυγγας καλά, πῶς μολυβώνει
κι ἐρεύγεται φωνήν· ὦ νὰ ζεῖς, σώνει.
Κάποιες φορές κι ὁ κύκνος κορακίζει.

[5] Κύκνος εἶσαι καὶ σύ, μὰ σ' ἐξορίαν,
ὁπότεν ψαλμοδεῖς, πέμπεις ἀνθρώπους.
Ἄμε, νὰ ζεῖς, μακρὰν, ἄλλαξε τόπους.
Οἱ κύκνοι κατοικοῦν τὴν ἐρημίαν.

[10] Τούτων καὶ τὴν φωνὴν μόν' οἱ ψαράδες
ἀκούουσι συχνά, μὰ σὺ τὴν χώραν,
ἀδελφέ μ', ἐρημώνεις πᾶσαν ὥραν.

Πάντα θνήσκει τινάς, λέγουν οἱ γρηάδες,
ἂν ψάλλ' εἰς γειτονιὰν νυκτὸς ὁ κόραξ,
μὰ ἂν σὺ ψάλλεις, ψοφᾷ ὁ νυκτικόραξ.

Λαυρέντιος Βενέριος Κρητικός

Αθανάσιος Καραθανάσης (επιμ.), *Ἀνθη ευλαβείας* [Νέα Ελληνική Βιβλιοθήκη. Ποίηση 36], Ερμής, Αθήνα 1978.